

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.3/2024/7.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. március 22. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az előnyért hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 volt rendőr főtörzsászlós I. rendű vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa 2023. október 12. napján kihirdetett KB.II.2/2023/30. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 volt rendőr főtörzsászlós I. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1000.- (ezer) forintra enyhíti. Az így kiszabott 400.000.- (négy százezer) forint megfizetésére 10 (tíz) havi részletfizetést engedélyez. Ha az elítélt a pénzbüntetést nem fizeti meg, illetve egyhavi részlet megfizetését elmulasztja, a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Ebben az esetben egy napi tétel összegének helyébe egynapi szabadságvesztés lép.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet Terhelt1 volt rendőr főtörzsászlós I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy Terhelt2 II. rendű vádlott 2020. július 18. napjától volt letartóztatásban és 2020. november 17. napjától bűnügyi felügyeletben. Továbbá Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében a pénzbüntetésből 234 (kétszázharmincnégyszáz) napi tétel, összesen 304.200.- (háromszáznégyszáz-kétszáz) forintot tekint lerovottnak.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2023. október 12. napján kihirdetett KB.II.2/2023/30. számú ítéletével Terhelt1 volt rendőr főtörzsászlós I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 305. § a) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében, és ezért 400 napi tétel, napi tételenként 1300 forint, összesen 520.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Terhelt2 II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében, ezért 350 napi tétel, napi tételenként 1300 forint, összesen

455.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Mindkét vádlott tekintetében rendelkezett a pénzbüntetés, illetve annak fennmaradó része tekintetében a szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A II. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetésbe az általa előzetes fogvatartásban és lakhelyhez kötött bünyügyi felügyelet alatt töltött időt beszámította. Az eljárás során felmerült 116.762 forint bünyügyi költségéből a vádlottakat egyetemlegesen kötelezte 23.179 forint megfizetésére, míg a fennmaradó 93.583 forint költséggel kapcsolatban megállapította, hogy azt az állam viseli.

[2] A tárgyaláson az ügyész mindkét vádlott terhére fellebbezést jelentett be súlyosításért, a tényállás téves megállapítása, részbeni megalapozatlanság miatt, valamint téves jogi minősítés és az indokolás miatt is, a vádirat szerinti tényállás és jogi minősítés megállapítása érdekében. Az I. rendű vádlott bűnösségének a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés aa) pontja szerint minősülő az előnyért hivatali köteleességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntetében, míg a II. rendű vádlott bűnösségének a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő köteleesség megszegésére irányuló hivatali vesztegetés büntetében történő megállapítása, valamint mindkét vádlottal szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása, illetve a velük szemben kiszabott pénzbüntetés napi tétel számának felemelése és az egy napi tétel magasabb összegben való meghatározása érdekében. Az I. rendű vádlott és védője egyaránt három munkanapot tartottak fenn a nyilatkozattételre, majd a törvényes határidőn belül a védő jelentett be fellebbezést enyhítés, a kiszabott pénzbüntetés mértékének enyhítése érdekében. A II. rendű vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették.

[3] Az ügyész előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását, amelyben kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet tényállása a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja alapján részben megalapozatlan, mivel a bíróság az általa megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Utalt arra, hogy ez a részleges megalapozatlanság kiküszöbölhető, és ennek eredményeként a másodfokú bíróság által részben eltérően megállapított tényállás alapján a fellebbezéssel érintett valamennyi vádlott bűnössége a vád szerinti bűncselekményben megállapítható. Az ügyész kifejtette, hogy nem minősül felülmérlegelésnek a bizonyítékok újra vagy ártértékelése akkor, ha az a megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében történik. Utalt arra, hogy a telefonbeszélgetés hanganyagának vádtól eltérő értékelése szolgált az eltérő jogi minősítés alapjául. Az ügyészi álláspont szerint helytelen következtetést vont le a törvényszék a vádlottak közti telefonbeszélgetés ironikus és komolytalan hangnemére vonatkozóan, és ebből adódóan arra, hogy nem nyert igazolást az I. és II. rendű vádlottak közötti korrupciós kapcsolat létrejöttére. Kifejtette, hogy – az elsőfokú bírói állásponttal szemben – a két vádlott között lefolytatott telefonbeszélgetés nem bontható két részre aszerint, hogy az első rész az I. rendű vádlott által a II. rendű vádlottnak nyújtott tényleges kedvezményre, a határon való gyorsabb átjutás lehetőségére vonatkozott, míg a második fele csak komolytalan viccelődésnek tekinthető. Az egész telefonbeszélgetés egyetlen ügyintézéshez kapcsolódott, tehát az az értékelés szempontjából nem osztható különböző részekre.

[4] Az elsőfokú ügyészi álláspont szerint a vádlottak tisztában voltak azzal, hogy a határon a telefonbeszélgetések folyamatos ellenőrzése reális veszély, és ezért sem fogadható el, hogy korrupciós bűncselekményt megalapozó jogtalan előny átadásával viccelődtek. Az I.

rendű vádlott hivatali hatalmi pozícióban volt, és ebben a helyzetében nyilvánította ki a jogtalan előny iránti igényét, melyet a II. rendű vádlott elfogadott. Az ügyészi álláspont szerint nem vitás, hogy az „üveg valami” egy üveg szeszes italt jelentett. Nem értett egyet azzal, hogy az elsőfokú bíróság a vádirat szerinti soron kívüli ellenőrzéssel történő határátlépés helyett a II. rendű vádlott részéről történő soron kívüli előrehaladást rögzített. Kifejtette, hogy a fentiek alapján az ítélet tényállása és annak jogi indokolása is korrekcióra szorul. Mellőzni indítványozta az enyhítő körülmények köréből a bűnösségre is kiterjedő, felderítő jellegű beismerő vallomást, figyelemmel arra, hogy a vádlottak büntetőjogi felelősségüket mind a nyomozás, mind a bírósági eljárás során tagadták. Az enyhítő körülmények túlértékelése vezetett oda, hogy a pénzbüntetés napi tételszáma, és az egy napi tétel összege is elmaradt a cselekmény tárgyi súlyától, illetve a vádlottak tényleges jövedelmi, vagyoni és személyi viszonyaitól. Utalt továbbá az ügyész arra, hogy a vádiratban foglaltakkal egyező tényállás és büntetőjogi minősítés megállapítása esetén mellőzhetetlen az I. és II. rendű vádlottakkal szemben a középérték alatti tartamban börtön fokozatú szabadságvesztés kiszabása, annak próbaidőre történő felfüggesztésével, és a végrehajtás elrendelése esetére a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának megjelölésével.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.825/2023/4. számú átiratában az elsőfokú ügyész fellebbezését módosítással, az I. és II. rendű vádlottak terhére súlyosításért, az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlansága miatt a jogi minősítés megváltoztatása, az I. rendű vádlott cselekményének a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint büntetendő az előnyért hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetéként, míg a II. rendű vádlott cselekményének a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő kötelesség megszegésére irányuló hivatali vesztegetés büntetéként minősítése érdekében, valamint az I. és II. rendű vádlottakkal szemben az elsőfokú bíróság által kiszabott pénzbüntetés mellett végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása, valamint a II. rendű vádlottal szemben katonai büntetés, lefokozás kiszabása érdekében tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács eljárása során a perrendi szabályokat betartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, azonban az általa megállapított tényállás részben megalapozatlan, a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja szerint helytelen ténybeli következtetést tartalmaz. Egyet értett az ítélet megalapozatlanságával kapcsolatban kifejtett elsőfokú ügyészi fellebbezés érvelésével. Kifejtette, hogy az I. és II. rendű vádlottak közötti telefonbeszélgetést nem lehet két részre bontani, valamint, hogy a II. rendű vádlott csak akkor kezdhette meg a feltorlódott sort kikerülni, amikor elhangzott az I. rendű vádlott kérése és a II. rendű vádlott egyetértése. A fellebbviteli ügyészség álláspontja szerint a bűncselekmény megállapíthatósága szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az „üveg valami” pontosan mi volt, mert a vesztegetés szempontjából közömbös az érték nagysága. Kifejtette, hogy a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban a helyes ténybeli következtetéssel kiküszöbölhető a részbeni megalapozatlanság, ami lehetővé teszi a váddal megegyező tényállás megállapítását, valamint a váddal megegyező jogi minősítés megállapítását is.

[6] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a kiemelten üldözendő korrupciós bűncselekmények elkövetése miatt indokolt a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések súlyosítása. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét a Be. 606. § (2) bekezdése alapján

változtassa meg, és az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja szerinti kiküszöbölésével az I. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 291. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés aa) pontja szerint minősülő az előnyért hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés büntetében, míg a II. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő kötelesség megszegésére irányuló hivatali visszaélés büntetében állapítsa meg. Indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács az I. és II. rendű vádlottakat ítélje szabadságvesztés büntetésre, melynek végrehajtását a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel próbaidőre függessze fel. A szabadságvesztés büntetések végrehajtási fokozatát a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtönként határozza meg, és rendelkezzen arról, hogy a vádlottak a szabadságvesztés büntetés végrehajtása esetén a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsáthatóak feltételes szabadságra. A II. rendű vádlottat a bíróság a Btk. 135. § (1) bekezdése és a 137. § (1) és (2) bekezdése alapján fokozza le, mert az ő szolgálati viszonya közös megegyezéssel szűnt meg, ellentétben az I. rendű vádlottal, akinek szolgálati viszonyát az előjárója fegyelmi fenyítéssel szüntette meg. Indítványozta a másodfokú ügyészség, hogy a II. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a másodfokú bíróság a szabadságvesztés büntetésbe számítsa be úgy, hogy egy napi őrizetnek és egy nap letartóztatásnak egy nap szabadságvesztés, míg 4 nap bűnügyi felügyeletben töltött idő egy nap szabadságvesztésnek felel meg. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[7] Az I. rendű vádlott védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása megalapozott, törvényes a vádlottak bűnösségére vont következtetés és a bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett. Rámutatott arra, hogy az első és másodfokú ügyészségnek az eltérő tényállás és jogi minősítés megállapítására vonatkozó érvelése a bizonyítékok eltérő mérlegelésére irányul, amely a tényállás megalapozottságára tekintettel nem vezethet eredményre a másodfokú eljárásban. Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel indokolta a bizonyítékokból levont következtetéseit, számot adva arról, hogy a vádirati tényállással és jogi minősítéssel ellentétben miért helyezkedett eltérő álláspontra. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket helyesen tárta fel, azonban figyelmen kívül hagyta a pénzbüntetés összegének meghatározásánál azt, hogy az I. rendű vádlott a bűncselekmény elkövetése következményeként már több hónapja munkanélküli, melyből következően vele szemben a pénzbüntetés napi tételeinek száma eltúlzottan került megállapításra. Erre figyelemmel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által kiszabott pénzbüntetés összegét enyhítse az ítélet egyéb rendelkezéseinek helybenhagyása mellett.

[8] Az I. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a pénzbüntetés enyhítésére irányuló fellebbezését az írásbeli indítványban írtakkal egyezően fenntartotta. Utalt arra, hogy védencének személyi körülményei jelentősen megváltoztak. Jelenleg munkahellyel nem rendelkezik, a kiszabott pénzbüntetés jövedelmének a többszörösét jelenti. A munkahelyét 25 év után veszítette el, és életkorára is figyelemmel sem az elhelyezkedése, sem az új szakma tanulása nem megy egyik napról a másikra. Ezért a kiszabott pénzbüntetés enyhítését indítványozta.

[9] A II. rendű vádlott védője perbeszédében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Megjegyezte, hogy az eljárás során végig hivatkozott arra, hogy az ügyészség részéről téves jogi minősítéssel történt meg a gyanúsítás. Az elsőfokú bíróság helyes tényállást állapított meg, és törvényes az abból levont jogi következtetés is. A kiszabott büntetés is igazságos, ezért az ügyészi fellebbezés elutasítását kérte.

[10] Az I. és II. rendű vádlottak az utolsó szó jogán tett nyilatkozatukban csatlakoztak a védőik által előadottakhoz.

[11] Az ügyészi fellebbezés tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű. Ebből következően a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[12] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács eljárása során a perrendi szabályokat túlnyomórészt megtartotta, hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést nem követett el. A törvényszék a törvényes határidőn belül előkészítő ülést tűzött ki az ügyben, melyen az I. és II. rendű vádlottak nem tettek a váddal egyező beismerő vallomást, nem mondtak le a tárgyaláshoz való jogukról. Esetükben az elsőfokú katonai tanács tárgyalást tűzött ki, míg a váddal egyező beismerő nyilatkozatot tett III. rendű vádlottat kihallgatta a bünteteskiszabási körülményekre, majd az ő vonatkozásában ítéletet hozott. Az I. és II. rendű vádlottak tekintetében a törvényszék mind az előkészítő ülés, mind a tárgyalás során törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott, és ugyanez történt a tárgyaláson a tanúként kihallgatott, korábbi III. rendű vádlott tekintetében is. Az elsőfokú bíróság a törvényben előírt módon tette a bizonyítás anyagává az egyéb bizonyítékokat, felolvasással a tárgyalás anyagává tett tanúvallomásokat, a kamerafelvételeket, az NVSZ előkészítő eljárásában történt telefonlehallgatás anyagát és a releváns okirati bizonyítékokat.

[13] Észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú katonai tanács eljárása során megszegte a Be. 445. § (2) bekezdés g) pontjában írt rendelkezést, mely szerint a jegyzőkönyvnek tartalmaznia kell az ügydöntő határozat szóbeli indokolását. A bűnösséget megállapító ítélet indokolásának a Be. 451. § (5) bekezdésében, illetve a Be. 564. § (4) bekezdésében meghatározottakat kell tartalmaznia.

[14] Ehhez képest azt lehet megállapítani, hogy a 2023. október 12-i tárgyalási napról készült jegyzőkönyv nem az ítélet indokolását tartalmazza, hanem csupán utal arra, hogy az elsőfokú bíró ítélete szóbeli indokolásában milyen kérdésekkel foglalkozott, lényegében csak általánosságban az ítélet indokolása egyes szerkezeti elemeire utalt.

[15] Megállapítható ugyanakkor, hogy a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának a fenti mulasztása nem vezethet az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, mert a Be. 608. § (1) bekezdés g) pontjában foglaltak alapján erre akkor kerülhetne sor, ha az ítélet szóbeli indokolása során elhangzott és az írásba foglalt ítélet tényállási elemei a bűncselekmény minősítését befolyásoló mértékben térnek el egymástól, és a fellebbezést az 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, vagy az eltérés az 584. § (2) bekezdése szerinti fellebbezés esetén a fellebbezéssel nem érintett cselekményre vonatkozik. Az elsőfokú katonai tanács által vétett eljárási szabálysértés az ott rögzített feltételeknek nem feleltethető meg, továbbá az érdekeltek a szóbeli indokolás és az írásba foglalt ítéleti indokolás eltérésére nem hivatkoztak.

[16] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

[17] A II. rendű vádlott mind a nyomozás során, mind a bírósági szakban elismerte, hogy az I. rendű vádlottól lehetőséget kért arra, hogy a sorban álló járművek egy részét megelőzve soron kívül előrehaladjon a határ-ellenőrzés irányába, míg az I. rendű vádlott mind a nyomozás, mind a tárgyalás során elismerte, hogy erre a II. rendű vádlottnak erre lehetőséget biztosított. A vádlottak azonban az eljárás minden szakaszában, minden nyilatkozatukban tagadták, hogy vesztegetésre került volna sor, hogy az I. rendű vádlott a soronkívüliség biztosítása érdekében bármilyen előnyt kért volna, illetve, hogy a II. rendű vádlott előny adásában állapodott volna meg. Mindkettőjük védekezésének az volt a lényege, hogy „az egy üveg valamire” történő utalás csupán tréfálkozásként, nem komolyan hangzott el.

[18] A törvényszék katonai tanácsa igen részletes bizonyítási eljárást folytatott le az ügyben, melynek során kihallgatta a vádlottakat, tanúként megkísérelte kihallgatni az ügy korábbi III. rendű vádlottját, a tárgyalás anyagává tette a telefonbeszélgetés anyagát, a kamera-felvételeket, a releváns okirati bizonyítékokat és ismertetett a nyomozás során tett tanúvallomásokat. Az elsőfokú bíróság ítélete [25]-[79] bekezdéseiben értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem fogadta el a korrupciós bűncselekményre vonatkozó ügyészi álláspontot, és miért mellőzte a vádirati tényállásból azt, hogy az I. rendű vádlott a kötelességének megszegéséért egy üveg szeszes italt kért, mire a jogtalan előnyként kért egy üveg szeszesital átadásába Terhelt2 II. rendű vádlott beleegyezett. A történeti tényállás tartalmazza azon szabályok felsorolását, amelyek megszegésével az I. rendű vádlott a II. rendű vádlottnak lehetőséget biztosított az érkezés sorrendjétől eltérő módon a határellenőrzés helyének megközelítésére. Ebben a tekintetben a tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság által megismert bizonyítékokkal összhangban történt, és a bizonyítékok eltérő értelmezése sem merült fel.

[19] Nem tévedett a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor a vádiratban rögzített ügyészi állásponttól eltérően értékelte az I. és II. rendű vádlottak között lefolytatott telefonbeszélgetés során az I. rendű vádlott által tett azon kijelentést, hogy „egy üveg valami” jár neki a munkatársi szívességért, melyet a II. rendű vádlott nyugtázott. Helytállóan utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy mindkét vádlott a teljes eljárás során arra hivatkozott, hogy a telefonbeszélgetés során az „egy üveg valamire” történő hivatkozás csak viccesen hangzott el, jogtalan előny kérése vagy adása komolyan nem merülhetett fel közöttük. Helytállóan rögzítette azt is, hogy az I. és II. rendű vádlottak között lefolytatott telefonbeszélgetés „egy üveg valamit” is tartalmazó része oldottabb, tréfálkozó hangnemű. Helyesen utalt továbbá az elsőfokú bíróság a Nemzeti Védelmi Szolgálatnak a beszélgetésről készült feljegyzésére, amely rögzítette az I. rendű vádlottnak a beszélgetés során elhangzott további viccelődő kijelentéseit, valamint a lehallgató személy által hozzá fűzött megjegyzést, mely szerint a kijelentéseken az I. és II. rendű vádlottak „mindketten derülnek”. Csupán megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az általános tapasztalatból sem az következik, hogy a határrendész rendőr a kollégájától valamely anyagi ellenszolgáltatást várna el azért, mert részére lehetőséget biztosított a feltorlódott autósor egy részének megkerülésével soron kívüli előrehaladásra.

[20] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Az elsőfokú ítéletben írt tényállás megállapítását támadó ügyész fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, ilyet a fellebbviteli főügyészség átirata sem tartalmazott. Megállapítható továbbá az is, hogy a katonai tanács által a tényekből levont következtetések logikusak, helyesek, az általa rögzített tényállás mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól. Így a katonai ügyésznek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás átmérlegelésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[21] Az eltérő jogi minősítés és a vádlottak büntetésének súlyosítása érdekében előterjesztett ügyészi fellebbezés nem alapos.

[22] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, és helyes a cselekmények jogi minősítése is. Nem tévedett a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor Terhelt1 volt rendőr főtörzszászlós I. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 305. § a) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében, míg Terhelt2 II. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében állapította meg. Az elsőfokú katonai tanács ítélete [85] bekezdésétől a [99] bekezdéséig fejtette ki a jogi minősítéssel kapcsolatos álláspontját, mellyel a másodfokú bíróság egyetértett. Helyesen indokolta, hogy az I. rendű vádlott a II. rendű vádlottal fennálló munkakapcsolatára figyelemmel egyfajta munkatársi szívességként szegte meg a fenti szabályokon alapuló hivatali kötelességét és juttatta a II. rendű vádlottat jogtalan előnyhöz. A II. rendű vádlott a szolgálaton kívül, de a hivatali beosztásából eredő munkahelyi ismeretségét, befolyását használta fel az I. rendű vádlott irányába személyes célra, ezáltal a hivatali visszaélésnek a hivatali helyzetével egyébként visszaél fordulatát

megvalósítva. Cselekményének motívuma és tárgyi súlya nem indokolja vele szemben lefokozás katonai büntetés kiszabását, az erre irányuló ügyészi indítvány nem foghatott helyt, a vele szemben kiszabott pénzbüntetés megfelelően szolgálja a büntetési célokat.

[23] Az I. rendű vádlott védőjének enyhítésre irányuló fellebbezése alapos.

[24] Az elsőfokú bíróság ítélete [103] és [104] bekezdéseiben sorolta fel a vádlottak terhére, illetve javára értékelhető büntetéskiszabási körülményeket. A másodfokú bíróság a súlyosító körülmények köréből mellőzte azt, hogy mindkét vádlott hivatásával összefüggésben követte el a bűncselekményeket, hiszen a hivatali bűncselekményt megvalósító vádlottak esetében ugyanannak a körülménynek a kétszeri értékelését jelentené. Nem tévedett a katonai tanács, amikor a bekövetkezett jelentős időmúlásra, valamint arra a körülményre is figyelemmel, hogy mindkét vádlott szolgálati viszonya és ezzel hivatalos személyi minősége is megszűnt, lehetőséget látott szabadságvesztés büntetés helyett a Btk. 33. § (4) bekezdésében írt rendelkezés alkalmazásával pénzbüntetés kiszabására. Megállapítható azonban, hogy az I. rendű vádlott szolgálati viszonya óta tartósan biztos jövedelemmel nem rendelkezik. Hosszas álláskeresőt követően helyezkedett el, de a munkáltatójával szemben indult csődeljárás miatt ismételten munkanélkülivé vált. Ezen körülményre figyelemmel a másodfokú bíróság az enyhítésre irányuló védői indítványt megalapozottnak találta. Az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 volt rendőr főtörzsszázlós I. rendű vádlott tekintetében megváltoztatta, és a kiszabott pénzbüntetés egy napi tételének összegét a cselekmény elkövetésekor irányadó Büntető törvénykönyv rendelkezéseit alapul véve 1000 forintra enyhítette. Az így kiszabott összesen 400.000 forint pénzbüntetés megfizetésére 10 havi részletfizetést engedélyezett a Btk. 50. § (4) bekezdésében írt rendelkezés alkalmazásával. A másodfokú katonai tanács a pénzbüntetés meg nem fizetése, illetve az egy havi részlet megfizetésének elmulasztása esetére rendelkezett a szabadságvesztésre történő átváltoztatásra a Btk. 51. § (1) bekezdése alapján. Az ítéltábla katonai tanácsának álláspontja szerint a megváltozott vagyoni körülmények mellett az I. rendű vádlottal szemben ez a pénzbüntetés is megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

[25] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ugyan rendelkezett a II. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban, illetve lakóhelyhez kötött bűnügyi felügyeletben töltött időnek a pénzbüntetésbe történő beszámításáról, azonban figyelmen kívül hagyta, hogy a beszámítás szempontjából egyazon napon kétféle személyi szabadságot érintő kényszerintézkedés nem lehetséges. Ezért a másodfokú bíróság azt pontosította. Észlelte továbbá a másodfokú katonai tanács, hogy a törvényszék katonai tanácsa utalt ugyan arra, hogy a II. rendű vádlott esetében a pénzbüntetés átváltoztatása során csak az abból fennmaradó részt kell figyelembe venni, azonban nem határozta meg, hogy az előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idővel a pénzbüntetésből hány napi tétel, összesen hány forint pénzbüntetést tekint lerovottnak. A másodfokú bíróság ezt a rendelkezést pótolta.

[26] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[27] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2024. március 22.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.

előadó bíró

bíró

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának KB.II.2/2023/30. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.3/2024/7. számú ítélete folytán Terhelt1 volt rendőr főtörzsászlós I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak tekintetében 2024. március 22. napján a rendelkező részben írt változtatással jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. március 22.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

..